

val náležitou pozornost, a aby v důvodech rozsudkových přesně uvedl úvahy, z nichž se přenesl přes tyto okolnosti, zjišťuje, že považuje stěžovatelku objektivně za podezřelou »z účastenství na zločinech §u 101 a 104 tr. zák., z nichž byl viněn vězeňský dozorce B., jakož i ze samostatného zločinu svádění ke zneužití moci úřední podle §u 105 tr. zák.«

Co do stránky subjektivní není vůbec z rozsudku patrné, jakým způsobem dospěl soud k závěru, že se stěžovatelka i subjektivně cítila obviněnou. Rozsudek pomíjí obzvláště zjistiti rozhodující skutečnost, nesl-li se úmysl její, když křivou výpověď učinila, k tomu, by pomohla sobě, či někomu jinému. Vždyť není vyloučeno, že se jí dle vylíčeného stavu věci jednalo pouze o to, chrániti křivou výpovědí dozorce B-a; nelze dokonce ani vyloučiti možnost, že svou výpovědí nezamýšlela pomoci ani B-ovi, ani sobě samé, kdyžť podle jejího zodpovídání, potvrzeného dozorcem B-em a jejím manželem, k nějakým nepřístojnostem ve věznici vůbec nedošlo. Sluší tedy míti na zřeteli, že by bylo stěžovatelku sprostiti z trestní zodpovědnosti pouze tehdy, pokud by bezpečně bylo zjištěno, zda a ze kterých trestných činů v době svědeckého výslechu byla objektivně skutečně podezřelou, a po stránce subjektivní, že si při tomto svém výslechu byla toho vědoma, že, vypoví-li pravdu, přivede sebe samu v nebezpečí trestního stíhání a že se tedy při tom cítila obviněnou, takže by tu vlastně šlo o případ, v němž byla na obžalované svědecká výpověď vynucena, poněvadž se octla v situaci, v níž jí nezbýlo, než udati vědomě nepravdu, nechtěla-li sebe samu obviniti. Je zřejmo, že se tu jedná v podstatě o rozřešení otázky, zda byla obžalovaná v situaci, podmiňující důvod, trestnost vylučující ve smyslu hmotného trestního práva podle ustanovení §u 2 g), po případě i §u 2 e) tr. zák. Pominuv tyto, s právního hlediska rozhodné zásady, dospěl nalézací soud k výroku sprošťujícímu na základě nesprávného výkladu zákona. Tím však je rozsudek stížen zmatečností §u 281 čís. 9 a) tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek ve výroku, jímž byla obžalovaná Berta L-ová podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sproštěna z obžaloby pro zločin podvodu podle §u 197 a 199 písm. a) tr. zák. jako zmatečný zrušiti a, ježto z nedostatku potřebných zjištění nelze ihned ve věci samé rozhodnouti, podle §u 288 čís. 3 tr. ř. věc vrátiti soudu první stolice, by jí v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Čís. 1943.

Výroba, prodej a přechovávání radiotelegrafních (radiotelefonních) zařízení (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Z amnestie z 2. září 1924 jest vyloučen nejen, kdo vyrábí radiotelegrafní (radiotelefonní) zařízení po živnostensku, nýbrž i ten, kdo si ojedinele vyrobí, byť i jen jednotlivé součástky a třeba jen k vlastní potřebě.

Z amnestie pro přechovávání jest vyloučen, kdo byl odsouzen též pro výrobu zařízení, jež přechovával.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Zm I 30/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že obžalovaný měl býti sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, spáchaný tím, že z jara 1924 v Z. bez povolení vyráběl a přechovával radiotelegrafní a radiotelefonní zařízení, poněvadž prý jde o případ, spadající pod amnestii presidenta republiky ze dne 2. září 1924, zvláště když obžalovaný ve lhůtě v amnestii té uvedené zažádal dodatečně o koncesi své přijímací radiotelefonické stanice. Nalézací soud odmítl použití amnestie z té příčiny, že z amnestie jsou vyjmuty přečiny nedovolené výroby nebo prodeje radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení, o obžalovaném je však zjištěno, že mimo dva koupené kondensatory ostatní součástky sestavil a vyrobil sám a že vyrobil zejména oběcívky a řádného povolení nevyčkal. Proti tomu namítá zmateční stížnost, že výrobou rozumí se něco zcela jiného, než soud prvě stolice míní, totiž výroba po živnostensku, tedy nikoli pouhé zřizování některých součástí za účelem sestavování radioaparátů k vlastní potřebě. Že pojem výroby dlužno v tomto smyslu vykládati, plyne prý zejména z ustanovení §u 6 odstavec čtvrtý zákona, kde je pro povolení výroby požadován průkaz odborné způsobilosti. Stížnost je bezdůvodna. V §u 1 zákona, dle něhož výroba, prodej a přechovávání zařízení radiotelegrafního a radiotelefonního, jakož i dovoz jeho z ciziny jsou přípustny pouze na základě zvláštního úředního povolení, nařizuje se výslovně, že »tohoto povolení je třeba nejen k činnostem po živnostensku vykonávaným, nýbrž i v e v š e c h p ř í p a d e c h o s t a t n í c h.« Tím je dáno zřejmě na jevo, že zákon váže na úřední povolení výrobu, ať jakkoli, po živnostensku, příležitostně neb ojediněle vykonávanou a sledující jakýkoli účel. V rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. září 1924, dle něhož vyjímají se z amnestie přečiny nedovolené výroby nebo prodeje oněch zařízení, nečiní se co do výroby rozdíl, takže pro výklad pojmu tohoto je směrodatno ustanovení §u 1 zákona. Je proto z amnestie vyloučen nejen, kdo vyrábí zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní po živnostensku, nýbrž i ten, kdo si ojediněle vyrobí, byť i jen jednotlivé součástky a třeba jen k vlastní potřebě. Poukaz zmateční stížnosti na § 6 odstavec čtvrtý zákona nemůže na věci ničeho změnit, poněvadž ustanovení to nelze vykládati samo o sobě bez ohledu na § 1 odstavec prvý zákona. Neboť vzhledem k tomu, že úředním povolením je vázána výroba jakéhokoli způsobu, tedy zejména výroba po živnostensku, nastala pro zákonodárce samozřejmá nutnost, určití bližší podmínky, na kterých závisí povolení tohoto způsobu výroby. Co se týče výroby nelze proto uznati, že stěžovatel je amnestie účastným.

Než stěžovatel není účasten amnestie ani pokud jde o přechovávání, třebaže rozsudek prohlašuje správným, že ve lhůtě amnestií stanoveně požádal dodatečně o koncesi na přijímací stanici radiotelefonní. Odstavcem III. rozhodnutí presidenta republiky vyloučeno jest užití ustanovení jeho odstavce I. na osoby, které s přečinem uvedeným v odstavci I. — tedy i s přečinem přechovávání — dopustily se zároveň jiného trestného činu, stíhaného k obžalobě veřejné. Obžalovaný byl stíhán a také uznán vinným, že z jara 1924 v Z. bez povolení vyráběl a přechovával zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní, při čemž výroba vztahovala se na tytéž předměty, ohledně nichž zároveň stíhán i vinným byl uznán přechováváním. Je tudíž časová, místní i věcná souvislost mezi oběma stránkami trestné činnosti obžalovaného tak těsná, že mu dobrodiní amnestie nelze s hlediska odstavce III. rozhodnutí přiznati ani pokud jde o přechovávání.

Čís. 1944.

Není trestným zaviněním (§ 431 tr. zák.), nebyla-li před rohovnickým zápasem opatřena podlaha zápasistiže měkkou příkrývkou a nebyli-li zápasníci prohlédnuti lékařem.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1925, Zm II 14/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Jana H-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. listopadu 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle §u 431 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Soud nalézací, sprostiv stěžovatele Jana H-e z obžaloby pro přečin podle §u 335 tr. zák., uznal ho vinným přestupkem podle §u 431 tr. zák., shledav trestuhodné opomenutí jeho v tom, že opomenul dáti opatřiti prkennou podlahu zápasnického ringu měkkou a pružnou příkrývkou a dáti prohlédnouti zápasníky lékařem před započítím zápasu, kterážto opomenutí ovšem v daném případě nebyla v příčinné souvislosti s nastalou smrtí Rudolfa P-y, než přece jsou takového rázu, že se jimi může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, což obžalovaný podle přirozených, snadno poznatelných následků, podle předpisů pro rohovnické zápasy platných a podle svého zaměstnání, případně zvláštních svých poměrů mohl nahlédnouti. Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně zmatku §u 464 čís. 1, věcně §u 281 čís. 10 tr. ř., nelze upřítí oprávněnosti. Sám rozsudek poukazuje v důvodech na to, že dle předložených pravidel brněnského »Boxerverband«, jež jsou ostatně rázu zcela soukromého, nejsouce úřadem nijak regulována, zápasníci sami stanoví podmínky zápasu a nemohou býti zejména nuceni k tomu, by lékařem před zápasem byli prohlédnuti. Již název »pravidla« nasvědčuje tomu, že jde jen o jakési směr-